

[Hilmar Baunsgaard.]

ud på at opfordre til aktioner uden om folkestyret, og så samtidig stå og tale, som man her gør, om folkestyret.

Hr. Christophersen rejste det spørgsmål, om de demonstrationer, der har fundet sted, har påvirket socialdemokratiet. Det er jeg ude af stand til at udtale mig om, men jeg synes, der er rimelig grund til, at vi andre benytter lejligheden til at beklage, at der her i tinget findes to partier, der påstår at være parlamentariske partier, og så består deres væsentligste indsats i at opfordre til udenomsparlamentariske metoder. Jeg beklager, at det forholder sig sådan, men det gør det.

Så vil jeg gerne sige om situationen, at når vi nu står i øjeblikket og vel over for hinanden nærmest må erkende, at så langt man er i stand til — og det betyder ikke, at det er til enden — at bedømme situationen, så tyder det på, at den vil udløse et folketingsvalg. Og man må spørge sig selv, hvordan det går til, at et folketing, bestående af partier, der fra alle sider uden forbehold erkender, at den økonomiske situation er så alvorlig, at den kræver indsats nu, så alligevel ender dér. Dér må jeg sige, at til forståelse af dette kommer man ikke uden om i særlig grad at betragte det adfærdsmønster, der har præget de tre største grupper her i tinget: socialdemokratiet, fremskridtspartiet og venstre, for det er især i et forsøg på at betragte netop disse tre gruppers adfærd, man kan finde forklaringen på, at det måske ikke lykkes at få gennemført den økonomiske sanering, som alle synes i hvert fald verbalt at erkende behovet for.

Det er tre måneder siden, venstre og socialdemokratiet fandt hinanden i et økonomisk forlig, som de dengang forsøgte at overbevise alle andre om havde klaret den økonomiske problemstilling i hvert fald for dette år. Nu tre måneder efter viser det sig, at det gjorde det ikke. Alligevel er disse to partier ikke i stand til at finde en sådan forhandlingsform, at de kan tale sig til rette. Det er noget, som må siges, fordi det er noget beskrivende for situationen. Hvad det tredje parti, fremskridtspartiet, angår, så har det nu mest ydet bidrag til situationens udvikling ved at springe fra standpunkt til standpunkt, og hvad enten man tror det eller ej,

så er det ikke en adfærd, som giver positive resultater.

Det radikale venstre tager medansvar for dette økonomiske indgreb, fordi landet er i en alvorlig økonomisk situation. Vi vil ikke nøjes med at konstatere, at landet er det. Til trods for, at der er enkeltheder, måske også helt uvæsentlige enkeltheder, vi kunne ønske anderledes, så gør vi det, fordi vi anser den økonomiske situation for så alvorlig, at det ikke længere er nok at tale om den. Det radikale venstre forsøgte i aftes at tage et initiativ, der skulle kunne lede til, skal jeg sige en genoptagelse af forhandlingerne. Det lykkedes desværre ikke. Vi fik en positiv reaktion fra regeringen, men der skal jo mere end én positiv reaktion til.

Jeg vil gerne sige, at jeg har en fornemmelse af, at hvis klokken er noget i billedlig forstand, så er den mindre end ét minut i tolv. Til trods for dette meget korte tidsrum, stadig billedlig talt, vil jeg gøre et sidste forsøg og endnu en gang ikke mindst henstille til de tre partier, som i kraft af den placering og den størrelse, de har her i dette ting, er afgørende for, om der kan foretages dette økonomiske indgreb, som alle indser nødvendigheden af at man gør. Jeg ved, det stiller krav til alle. Jeg kan forsikre, det også har stillet krav til det radikale venstre, at vi tager medansvar. Vi gør det, fordi vi føler, at situationen er alvorlig, og jeg er faktisk overbevist om, at den er så alvorlig, at ingen i dette ting er i tvivl om, at det kan være, at der er en risiko for økonomisk kaos, hvis der skal gå adskillige måneder, inden der foretages en økonomisk handling.

Derfor opfordrer jeg endnu en gang til, at man besinder sig.

Gert Petersen (SF):

Hr. Hilmar Baunsgaard kalder mig på talerstolen med sin tale om forholdet mellem parlamentarisk og udenomsparlamentarisk virksomhed. Jeg synes jo ganske vist, at det i denne situation, hvor man påtænker at pålægge befolkningen byrder i størrelsesordenen 2-3 mia kr. — måske bliver det afværget, men hvor man påtænker det — og hvor hr. Hilmar Baunsgaard er villig til i princippet at deltage heri, er lidt ved siden af at begynde at diskutere parlamenta-